

Arrest

**nr. 118 301 van 3 februari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAFORCE, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 maart 2013, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 september 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.03.2013 werd ingediend door:

*Naam: [S.]
Voornaam: [S.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches voor de periode januari - maart 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 361,20

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Daarnaast legt betrokkene volgende documenten voor m.b.t. de tewerkstelling van zijn vader:

- loonfiches voor de periode februari - april 2013 waaruit blijkt dat de vader van betrokkene in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 1051,03

Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

[...] Schending materiële en formele motiveringsplicht juncto artt. 40ter en 42 Vreemdelingenrecht en artt. 7 en 17 Richtlijn 2003/86/EG

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn procedure tot het verkrijgen van een verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd, stellende dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40ter Vreemdelingenwet, daar het risico bestaat dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter Vreemdelingenwet doordat hij niet kan aantonen dat zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt en er aldus een risico bestaat dat zij beiden ten laste zouden vallen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk.

Verzoeker begrijpt in het geheel niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken meent te kunnen stellen dat de inkomsten van diens vader, waar verzoeker en zijn partner bij inwonen niet mee in aanmerking zouden kunnen worden genomen en zij aldus vooronderstellen dat hij en zijn echtgenote ten laste zouden kunnen vallen van het sociale bijstandstelsel.

Het klopt dat artikel 40 Vreemdelingenwet in de eerste plaats stelt dat de Belgische onderdaan moet bewijzen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"... Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

...".

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 40ter Vreemdelingenwet melding maakt van "bestaansmiddelen" en niet van een eigen "loon" in hoofde van de Belgische onderdaan.

In zoverre de Dienst Vreemdelingenzaken meent te kunnen stellen dat de bestaansmiddelen, zoals opgenomen in artikel 40ter Vreemdelingenwet dezelfde lading zouden dekken als "loon", dient alleszins rekening te worden gehouden met de bepalingen van artikel 42, tweede lid Vreemdelingenwet:

"...Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Het één en ander vloeit overigens voort uit de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003:

Artikel 7 Richtlijn 2003/86/EG luidt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over :

...

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmatigheid van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG stelt:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de bepaling van art. 40ter Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat aan de vereiste van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien deze gelijk zijn aan 120 % van het leefloon, slechts een referentiekader dient te scheppen.

Immers heeft het Hof van Justitie in het arrest 'Chakroun' van 4 maart 2010 [in] zijn dictum het volgende gesteld:

'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging

vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijk[e] kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid'.

In die zin heeft de Raad van State er reeds op gewezen dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien van een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

De Raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

"47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. (stuk 4)

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld [...] worden, en dit overeenkomstig artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG.

Ook het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald referentiebedrag vastgesteld worden
120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.
- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager
Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn (stuk 3)

In casu is louter verwezen naar het feit dat de echtgenote van verzoekster niet over voldoende inkomsten zou beschikken en dat deze inkomsten zelfs onder de armoederis[i]cogrens zouden liggen.

Hoewel de bestreden beslissing w[e]l melding van maakt van de inkomsten van de vader van verzoeker, heeft zij op geen enkel ogenblik een individuele behoefteanalyse gemaakt en aldus geen enkele rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing ten onrechte dat de echtgenote van verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar familieleden (in casu verzoeker) te voorzien, en zij aldus beiden het risico [...] lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de eerste plaats blijkt dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met een "referentiebedrag" van 1.000,00 € / maand, stellende dat dit bedrag de armoederisicogrens inhoudt. Quid?

Het weze herhaald dat dit slechts een referentiebedrag is en als dusdanig er niet kan toe leiden dat het recht op gezinshereniging wordt geweigerd louter en alleen omwille van het feit dat de eigen inkomsten van de echtgenote van verzoeker niet boven dit referentiekader zouden liggen.

Een individuele en persoonlijke behoefteanalyse dringt zich ontegensprekelijk op.

Naast de eigen inkomsten van de echtgenote van verzoeker zijn er immers ook de inkomsten van diens vader, waar rekening dient mee te worden gehouden. Aangezien verzoeker en zijn echtgenote bij de vader inwonen, in een appartement dat diens eigendom is, dienen verzoeker, zijn echtgenote en diens vader als één gezin te worden beschouwd en alle inkomsten maken het gezinsinkomen uit (stuk 5, 6 en 7)

Er dient aldus een onderzoek te worden gedaan naar de persoonlijke behoeften van de te vervoegen persoon en haar familieleden om te zien welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Dit onderzoek werd nooit gevoerd.

Volledig in strijd met de bepalingen van art. 42 Vreemdelingenwet volstaat de DVZ om te stellen dat de inkomsten van de vader niet in aanmerking kunnen worden genomen.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke behoeften van verzoeker en zijn echtgenote om vast te stellen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar arrest van 29 maart 2012 (nr. 78.310) reeds geoordeeld:

"Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42 §1 tweede lid van de vreemdelingenwet; noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. "

Deze verwijzing naar artikel 42 Vreemdelingenwet is in de bestreden beslissing in het geheel niet terug te vinden. Zodoende is de genomen beslissing niet conform de geldende wetgeving genomen en kan een dergelijke motivering de beslissing dan ook niet schragen.

De bestreden beslissing dient om deze redenen alleen al te worden vernietigd.

[...] Schending beginselen behoorlijk bestuur

Door te oordelen dat verzoeker en zijn echtgenote, bij gebreke aan vermeend voldoende bestaansmiddelen, het risico lopen ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel, voegt de DVZ een voorwaarde en vooronderstelling aan de wettelijke bepalingen toe.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet impliceert immers dat er sprake is van actuele inkomsten, zonder dat er enige belasting bestaat van het sociale bijstandsstelsel. De desbetreffende bepaling stelt nergens dat dit bewijs de DVZ moet toelaten een vooronderstelling te kunnen maken of de vreemdeling en de te vervoegen Belg mogelijks ooit ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Door de aanvraag van verzoeker te weigeren op grond van een veronderstelling schendt de DVZ de op haar rustende beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. De DVZ gaat immers voorbij aan het gegeven dat de toekenning van het verblijfsrecht aan verzoeker gedurende de eerste vijf jaar voorwaardelijk is.

Indien verzoeker of zijn echtgenote ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel gedurende de eerste vijf jaar vanaf de aanvraag, is de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd om een einde te maken aan het verblijfsrecht.

Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur staat vast."

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoor-

delen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad benadrukt nog dat het feit dat in de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf geen melding wordt gemaakt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet – een wetsartikel waarin is bepaald dat verweerder een behoeftenanalyse dient door te voeren – niet toelaat te besluiten dat deze motivering door enig gebrek is aangetast. Uit de motivering van voormelde beslissing blijkt immers afdoende dat verweerder deze verplichting is nagekomen en artikel 42 van de Vreemdelingenwet vormt op zich niet de juridische grondslag voor deze beslissing.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Verweerder heeft de bestreden beslissingen formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat in voorliggende zaak niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.1.2.3. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, § 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenoot is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat zij met elkaar komen samenleven, dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker zet uiteen dat hij documenten aanbracht waaruit blijkt dat zijn vader een loon ontvangt en geeft aan dat verweerder verkeerdelijk dit loon niet in aanmerking heeft willen nemen bij de beoordeling van de vraag of zijn echtgenote al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en stabiele bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er moet evenwel worden opgemerkt dat, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, de Belgische onderdaan die wordt vervoegd dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In casu is het niet betwist dat verzoekers vader een loon ontvangt, doch deze vaststelling laat niet toe te concluderen dat verzoekers echtgenote over dit loon kan beschikken of dat verzoekers vader een deel van zijn loon overmaakt aan zijn schoondochter. Het gegeven dat verzoeker samen met zijn echtgenote bij zijn vader mag inwonen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Er blijkt dan ook niet dat verweerder bepaalde bestaansmiddelen waarover verzoekers echtgenote beschikt onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Verweerder heeft daarnaast in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nergens gesteld dat hij enkel looninkomsten als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wenst te weerhouden. Verzoekers beschouwingen hieromtrent zijn dan ook niet dienend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

2.1.2.4. Verzoeker stelt dat verweerder ook is voorbijgegaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet om een behoeftenanalyse door te voeren teneinde te bepalen welke bestaansmiddelen hij en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote lager liggen dan *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Verweerder heeft tevens, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, geduid dat het inkomen van verzoekers echtgenote ver beneden het bedrag ligt dat als armoederisicogrens wordt beschouwd. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoekers echtgenote zelfs niet in staat is met haar inkomen in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dat zij actueel in geen geval de vereiste waarborg kan bieden dat verzoeker niet zal ten laste vallen van de overheden. Uit deze toelichting blijkt dat verweerder de vereiste behoeftenanalyse heeft doorgevoerd. Het gegeven dat verweerder wanneer hij een behoeftenanalyse doorvoert rekening houdt met de vaststelling dat de gezinshereniger of diens partner actueel reeds ten laste kan vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk impliceert niet dat hij voorwaarden toevoegt aan de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen of dat hij zich baseert op veronderstellingen. Verweerder gaat slechts uit van een feitelijk gegeven en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht.

De stelling van verzoeker dat verweerder enkel heeft verwezen naar een *“referentiebedrag”* mist daarnaast feitelijke grondslag.

In artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de Raad voorts lezen dat verweerder *“de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* in aanmerking moet nemen bij zijn onderzoek. Uit deze wetsbepaling blijkt echter niet dat verweerder rekening moet houden met inkomsten die niet kunnen worden toegerekend aan de burger van de Unie – in voorliggende zaak een Belgische onderdaan – of de persoon die hem vervoegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn redenering dat artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat verweerder motiveerde dat geen rekening kon worden gehouden met de stukken waaruit kan worden afgeleid dat de vader van verzoeker in de periode februari – april 2013 gemiddeld een maandelijks inkomen had van 1051,03 euro.

2.1.2.5. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Daarenboven moet worden benadrukt dat er in casu geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat hoe dan ook niet nuttig kan worden verwezen naar voormelde richtlijn. Om deze reden zijn de beschouwingen van verzoeker omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de visie van de Raad van State wat betreft de richtlijn 2003/86/EG evenmin nuttig.

2.1.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel betoogt verzoeker nogmaals dat verweerder niet vermog uit te gaan van de veronderstelling dat hij of zijn echtgenote in de toekomst zouden kunnen ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Hij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet slechts de vereiste oplegt dat wordt aangetoond dat er actueel voldoende inkomsten zijn.

Nu verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat verzoeksters echtgenote niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en heeft uiteengezet dat een gemiddeld maandelijks inkomen van 361,20 euro niet volstaat kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder de *“actuele inkomsten”* van verzoekers echtgenote niet in aanmerking heeft genomen.

Het is ook zo dat verzoeker ruim de tijd kreeg om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met de vereiste stukken te onderbouwen, zodat hij niet kan stellen dat hij niet de kans kreeg de inlichtingen die hij dienstig achtte aan verweerder mee te delen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Een schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009). Hij betoogt tevens dat substantiële vormvereisten werden miskend en dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Verzoeker dient vast te stellen dat het onmogelijk is na te gaan wie de bestreden beslissing dd. 20 augustus 2013, aan verzoeker betekend op 5 september 2013, heeft genomen.

De bestreden beslissing is "ondertekend" als volgt:

Te Brussel op 20.08.2013

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

Vooreerst staat vast dat bij gebreke aan vermelding van de naam van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dan wel enige hoedanigheid, verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert om na te gaan of de bestreden beslissing wel door een bevoegde ambtenaar werd genomen.

Immers bepaalt artikel 52 § 4 van het K.B. van 8 oktober 1981 uitdrukkelijk [...] wie bevoegd is om het verblijfsrecht al dan niet toe te kennen:

"§4 ...

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Gelet op de vermelding "Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie" meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet door de Staatssecretaris zelf werd genomen.

Echter bij gebreke aan enige vermelding van hoedanigheid van de vermeende gemachtigde, is verzoeker niet in staat om na te gaan wie de bestreden beslissing heeft genomen en of deze aldus hiertoe gemachtigd (en bevoegd) was.

Nochtans kan een weigering tot verblijf enkel worden genomen door de Min[is]ter of diens gemachtigde.

Daarenboven is de bestreden beslissing niet ondertekend.

Nochtans dient een besluit, genomen door een gemachtigde van de Staatssecretaris, als overheid, minstens de naam en de graad van de ambtenaar [te] vermelden die het besluit genomen heeft.

"Een besluit genomen door de afgevaardigde van de minister moet minstens de naam en de graad van de ambtenaar vermelden die het besluit genomen heeft. Gewone elektronische handtekeningen zijn gelijkwaardig aan handgeschreven handtekeningen indien ze de identificatie van de ondertekenaar en de toe-eigening van de inhoud van het document door de ondertekenaar mogelijk maken, en indien ze op een papieren drager staan. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.074, 17 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 4, 357.)

De naam, graad en de handtekening van de auteur van de administratieve beslissing moet derhalve beschouwd worden als een essentieel bestanddeel van de beslissing. Immers waarborgt dit de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur.

In casu is de identificatie van de auteur van de beslissing volstrekt onmogelijk. De naam, graad en handtekening zijn eenvoudigweg niet vermeld[d].

Voor zover als nodig merkt verzoeker op dat het begeleidend schrijven van de DVZ aan de burgemeester van de Stad Antwerpen dd. 20 augustus 2013 niet kan gelijkgesteld worden aan de bestreden beslissing.

Het feit dat het begeleidend schrijven ondertekend werd door attaché [M.V.] doet in het geheel geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend, noch de graad / hoedanigheid en naam van de auteur vermeldt.

Er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de bestreden beslissing door een bevoegde ambtenaar werd genomen.

Om die reden alleen al dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing behept is met een substantieel vormgebrek en aldus een schending uitmaakt van art. 52 § 4 van het K.B. van 8 oktober 1981 en om die reden dient te worden vernietigd.

[...] Ondergeschikt: geen delegatie van bevoegdheid

In casu staat vast dat er bovendien geen sprake kan zijn van een delegatie van bevoegdheid zoals opgenomen in art. 13 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009:

§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4; artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; artikel 32, § 2ter; eerste lid; artikel 40, eerste en vijfde lid; artikel 44, tweede lid; artikel 49; artikel 51, § 2, tweede lid; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid; artikel 118, eerste lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.

Vooreerst staat vast dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend, noch de naam en graad van de auteur vermeldt, zodat deze alleszins behept is met een substantieel vormgebrek.

Daarenboven blijkt uit geen enkel element dat met toepassing van art. 13 van het bedoelde MB de bevoegdheid tot het nemen van deze beslissing werd gedelegeerd.

Verzoeker kan enkel vast te stellen dat de kennisgeving van de bedoelde beslissing is geschiedt door een zeker [S.S.].

Wie deze vrouw is en of zij gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen, dan wel deze ter kennis te brengen is voor verzoeker absoluut een raadsel.

Bij de kennisgeving van de bestreden beslissing wordt immers evenmin melding gemaakt van de hoedanigheid of graad van deze ambtenaar.

In casu kan er dan ook geen sprake zijn van enige delegatie van bevoegdheden.

Daarenboven dient bevoegdheidsdelegatie, in zoverre deze per impossibile al zou worden weerhouden, steeds beperkend te worden geïnterpreteerd.

Overeenkomstig de geldende rechtspraak is een beslissing genomen door een onbevoegde ambtenaar nietig:

Zie: RvS 18 december 1993, nr. 45.189, T. Vreemd. 1994,216.

RvS 29 juli 1994, nr. 48.711

RvS 18 november 1996, nr. 63.140, T. Vreemd. 1997, 295.

RvV 27 februari 2009, T. Vreemd. 2009,132.

RvV 15 januari 2009, T. Vreemd. 2010, 37.

De bestreden beslissing vertoont aldus een substantieel vormgebrek en dient te worden vernietigd.

Gelet op aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen “Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie” (op de tweede bladzijde) werden ondertekend door attaché M.V., wiens naam en functietitel duidelijk staan aangegeven. Verzoeker houdt dus ten onrechte voor dat noch de graad, noch de hoedanigheid, noch de naam van de auteur van deze beslissingen zijn vermeld, dat een handtekening ontbreekt en dat het bijgevolg “*onmogelijk is*” om na te gaan wie de steller is van de bestreden beslissingen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat substantiële vormvereisten werden miskend en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden omdat niet zou zijn aangegeven welke ambtenaar de bestreden beslissingen nam.

Artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 – dat verzoeker ook geschonden acht – bepaalt uitdrukkelijk dat een personeelslid dat minimaal een functie van attaché uitoefent of tot de A1-klasse behoort door de minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Aangezien de bestreden beslissingen werden genomen door een attaché bij de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, in toepassing van voormelde reglementaire bepaling, kan niet worden gesteld dat artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 werd geschonden of dat een ambtenaar zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK